ÎNTERVIUL SĂPTĂMÎNII

PETRE COJEREANU

„TIMIȘOARA FOTBALISTICĂ ESTE ÎN FLUX"

● ECHIPA MARE, ACEEA DIN '53—'59, S-A FORMAT PRINTR-O CONJUNCTURĂ FAVORABILĂ ● O FORMAȚIE NU SE POATE „FACE" NUMAI DIN CEEA CE CREȘTI TU ● ROLUL UNUI ANTRENOR E MULT MAI COMPLEX CA ALTĂ DATĂ ● MIȘA TAENZER M-A TRIMIS ACASĂ PENTRU ÎNCĂ UN AN CA SĂ-MI COMPLETEZ „ABECEDARUL" FOTBALISTIC

Aminteam mai demult despre „halfia de vis" a lui Poli («Poli» e întotdeauna Politehnica Timișoara, după cum «U» este, știe oricine, Universitatea Cluj), halfie alcătuită din **Cojereanu** și **Tănase.** Un timișorean (primul) și un bucureștean (cel de-al doilea) își dăduseră mîna și alcătuiseră una dintre cele mai bune linii de mijloc din țară, într-o vreme (1953—1959) cînd mai existau pe gazon un **Petschovschi,** un **Călinoiu,** un **Bone** ș.a.

Deci, aminteam despre halfia echipei studențești din Timișoara și peste cîteva zile l-am întîlnit tocmai pe unul dintre cei ce contribuiseră la faima lui Poli : PETRE COJEREANU. Acum, în calitate de conducător al echipei al cărui tricou îl purtase. Inginer, șef de lucrări la Facultatea de mecanică din Timișoara, **Cojereanu** nu a uitat sportul ce i-a adus consacrarea (a jucat 256 de partide în Divizia A) și, alături de activitatea didactică, încearcă să reînnoade firul între Poli de ieri și Poli de azi.

— Cum vi se pare interesul de azi al Timișoarei pentru fotbal, față de anii trecuți, de pe vremea cînd jucai dumneata ?

— Timișoara fotbalistică este în flux, după ce ani de-a rîndul a fost în reflux. În ceea ce ne privește, ne-am înjghebat o echipă. Firește, mai avem mult de lucrat cu ea. Existînd un „11" destul de bun în Divizia A, a început să renască și interesul pentru fotbal. Și cel al copiilor — aflați în... bătaia canalelor de televiziune și avînd posibilitatea de a-și petrece timpul liber și altfel decît pe terenul de sport — a crescut, parcă. Vin mai mulți la centrele de fotbal create pentru ei. Există — față de anii trecuți — parcă și mai multă colaborare între cluburi și secții. De pildă, în încercarea de a clădi o echipă cît mai reprezentativă pentru Timișoara (avem încă probleme foarte serioase în atac, ne frămîntăm să le găsim rezolvarea), am transferat jucători de la C.F.R., U.M.T. sau Electromotor, dar am și plasat pe cei de perspectivă, pentru rodaj. De pildă — atacantul Roșu din echipa națională de juniori, la U.M.T. ; portarul Hajos și atacantul Giuchici la C.F.R. ; cu Regep am întărit U.M.T.-ul. Adică am procedat la fel ca atunci cînd eram eu jucător.

— Adică ?

— Echipa mare, aceea din '53—'59, s-a format printr-o conjunctură favorabilă. Au existat cîțiva jucători de valoare (Curcan, Brînzei, Boroș). **Apoi, calendaristic vorbind, am venit eu de la Casa Armatei Cîmpulung Moldovenesc în 1953. Alături de mine, la studii, Tănase de la Progresul București,** Dinulescu **de la Iași etc. și peste noapte s-a format o echipă bună. S-a întîmplat că toți eram fotbaliști cu experiență (eu aveam șapte ani de „A" : '46—'51 petrecuți la C.F.R. Timișoara, '51—'53 la Casa Armatei Cîmpulung), astfel că „plantarea" unui** Ciosescu **sau a unui** Lereter, **pe atunci cei mai tineri dintre noi, s-a făcut fără greutate, ei integrîndu-se perfect. Dacă 10 jucau bine, juca bine și al 11-lea.**

— Care socotiți că a fost liantul acestor fotbaliști veniți din diferite colțuri ale țării ?

— O atmosferă cum puține echipe au avut — asta a fost cheia succeselor. La timpul respectiv nu ne-am dat seama de valoarea formației noastre. Doar după ce ne-am destrămat... Eu rămîn la părerea că o echipă nu se poate „face", niciodată numai din ceea ce crești tu, ci și cu ajutorul altora. Pentru că se poate întîmpla ca un băiat crescut de tine să nu se încadreze în echipa pentru care-l pregătești, ci să se simtă bine și să dea randament în altă parte. După cum altul să se simtă bine în clubul X și nu la Y.

— Vorbeați la început despre flux. Dar aminteați și de un reflux...

— Foarte lung a fost refluxul. Cam un deceniu. Din '60 în '70. Să sperăm că va trece definitiv. Cauza lui ? Destrămarea echipei noastre petrecută prin '59. Unii au terminat facultățile și s-au împrăștiat prin țară, alții au terminat cu fotbalul. Publicul, barometrul cel mai sensibil, a simțit că Poli nu mai are echipă și cu toate zvîcnirile noastre a început să uite de fotbal. Au apărut televizoarele, autoturismele, gustul pentru excursii — firești cu toate — dar în detrimentul tribunelor care plîngeau goale. Și cînd e să joci în fața unui stadion vid, picioarele parcă ți se fac de plumb și nu mai iese nimic, nici o combinație, parcă uiți să joci... Și uite așa își dau mîna tribunele goale cu fotbalul fără acoperire în valoare.

— Nu aveți impresia că echipelor studențești le-a pierit elanul, cu ani în urmă una din armele lor de bază ?

— Ba da, elanul aproape că a dispărut ; nici nu prea se mai vorbește despre el. Și asta din mai multe cauze : 1. — s-a modificat sistemul de joc ; înțelesul de azi al fotbalului nu mai presupune elan ; 2. — datorită progresului tacticilor defensive, posibilitățile de pătrundere în terenul adversarului fără o gîndire tactică transpusă pe gazon, fără o conlucrare cu ceilalți coechipieri, fără combinații care să dejoace sistemele defensive s-au micșorat și din această cauză s-a pierdut elanul. Noi, adică eu și Tănase, știam — dacă vreți, în mod mecanic — că atunci cînd balonul era la unul dintre noi, extremele Gîrleanu și Boroș vor țîșni și li-l trimeteam cu o pasă lungă sau cu una scurtă, după cum era cazul. Acum e mai greu să faci la fel, fiindcă sînt mai mulți în apărare : 3. — elanul a dispărut și datorită faptului că s-a modificat și planul antrenamentelor. Azi, la orele de pregătire, se lucrează mult mai mult la completarea laturii tehnice a jucătorilor decît pe timpul meu. Atunci se făceau trei sau cel mult patru antrenamente pe săptămînă, acum 5—6.

— Cum vedeți avalanșa de antrenori tineri la echipele din „A" ?

— Schimbul de mîine trebuia să vină. Azi s-au schimbat multe lucruri în fotbal, printre care și ideea idilică asupra antrenorului care lucrează după ureche, după cum a văzut la cel ce l-a antrenat pe el cu decenii în urmă. Acum ești antrenor nu numai pe considerentul că ai fost fotbalist. Acum un antrenor trebuie să cunoască și anatomie, și fiziologie, și probleme medicale, și pedagogie nu numai chestiuneste de loc o regulă ca marii jucători să fie apoi și mari antrenori. O excepție a fost, zic eu, Ronnay. Dar marii fotbaliști n-au prea devenit mari antrenori pentru că unele lucruri care pentru cel ce le învață sînt foarte grele, pentru el ca fost jucător de mare talent era foarte ușor să și le însușească. N-a dat, deci, importanță acestor amănunte și cînd a ajuns antrenor n-a știut să-i învețe exact aceleași lucruri pe cei ce au fost în grunile strict legate de fotbal. Deci, rolul unui antrenor e mult mai complex. Era normal ca acei tineri să-și apropie mai bine cunoștințele necesare, mai ales că foarte mulți dintre aceștia au studiat aceste chestiuni chiar pe băncile facultăților. Acesta cred că e un motiv. Și mai există și altul : nu pa lui. Pe cînd cei mai puțin dotați, insistînd la antrenamente asupra „mărunțișurilor" sau meditînd mai mult asupra acestui joc, căutînd și găsind soluții încă de cînd erau jucători, mai tîrziu, ca antrenori s-au aflat, oarecum, pe un teren cunoscut și le-a fost mai ușor să acționeze ca antrenori.

Și mai este o chestiune : toți acești mari jucători ajunși antrenori nu au suficientă răbdare pentru a-i învăța pe copii. Și tot din motivul pe care l-am spus.

— Bine, dar la centrele de juniori...

— Iertați-mă că vă întrerup. Centrele de juniori sînt foarte bune și au dat rezultate pentru că sînt singura modalitate de a-i învăța fotbal pe cei mici. Dar au și o „hibă" : toată lumea așteaptă totul numai de la ele. Dacă în urmă cu 25 de ani echipele mari găseau jucători la eșalonul inferior, azi procesul este invers : cei ce nu mai sînt buni la A sau la B, vin la echipele inferioare. Deci nu mai apar jucători noi, canalele fiind închise. Și asta, repet, fiindcă toți așteaptă totul de la centre. Pentru ca situația să se îndrepte ar trebui ca astfel de școli de fotbal să existe peste tot.

— Ce părere aveți despre fotbalul nostru de azi ?

— În momentul de față trecem printr-o criză. Dovadă ? Numai cîteva sînt echipele care-și dispută titlul, iar restul, cele mai multe, luptă împotriva retrogradării încă de la prima etapă. Cred că pentru noi, conducătorii, pentru antrenori de asemenea, o preocupare foarte mare trebuie arătată întăririi echipelor, deși pentru formația reprezentativă în momentul de față există niște vîrfuri cu care — în ciuda realității că în 1974 nu vom fi la turneul final — se poate alcătui o echipă bună. Media valorică pe țară nu trebuie însă să ne satisfacă.

— Ce ar trebui făcut ?

— Am spus că azi se pune un accent mai mare pe pregătirea tehnică la antrenamente. Dar asta pentru că jucătorii se prezintă, chiar la „A" cu un bagaj tehnic redus. Deci de nevoie se face mai multă tehnică, deși la băieți de 19—21—23 de ani e greu să mai altoiești ceva nou. Baza se pune cînd ești copil. Or, azi, în orașele cu tradiție printre care și Timișoara, maidanele, leagănul de altădată al fotbalului, au dispărut — și foarte bine — dar n-au fost înlocuite cu terenuri de joacă. Copiii dornici să învețe fotbal vin direct la niște lecții dirijate, își fac programul și pleacă. Dispare, deci, posibilitatea copiilor de a-și forma o tehnică nativă, dispare și personalitatea jucătorului, personalitate ce se naște nu sub privirile profesorului, ci la joacă, pe teren. Din această cauză, cred eu, avem jucători talentați dar lipsiți de personalitate. Eu, cînd am venit la C.F.R. Timișoara, la copii, antrenorul de atunci, cunoscutul Mișa Taenzer, **m-a trimis acasă, pentru încă un an, ca să-mi completez „abecedarul" fotbalistic. Abia după aceea m-a primit la pitici. Trebuie recucerite cartierele. Înainte, cu ani, cartierele Timișoarei — Fratelia, Mehala, Freidorf, Elyisabetin, Fabrik — erau școli de fotbal. Ripensia-mare își luase jucătorii din aceste cartiere. De aceea eu aș propune ca din trei în trei luni să dăm, la Timișoara, cîte zece mingi copiilor din fiecare cartier. Ce contează pe lîngă sumele ce se cheltuie la centrele de juniori ? Facem o investiție care, prin repetare, nu se poate să nu dea rezultate. Să vedem ce se reușește. Clubul, asociațiile sportive, C.J.E.F.S.-ul, marile întreprinderi ar putea contribui la finanțarea acestei acțiuni.**

Mircea TUDORAN

DIALOG CU CITITORII

■ **TREI ENIGME.** O scrisoare foarte scurtă ne expediază din Borsec G. Nevrincea. Iat-o : „Stimată redacție. Te rog să-mi răspunzi la trei întrebări pe care mi le-am pus de mai multe ori în ultimul timp, fără însă a reuși să găsesc la ele cele mai adecvate răspunsuri. Sînt de fapt trei enigme pentru mulți, nu doar pentru mine. 1. Care sînt cauzele înlocuirii lui Fl. Halagian la F.C. Argeș ? 2. În ce a constat utilitatea lui Dobrin atunci cînd a jucat în echipa națională ? 3. Ce rol a avut Dembrovschi în obținerea rezultatelor „tricolorilor" din 1969 încoace ?"

— Ca să fim în... tonul scrisorii, adică foarte concișI, am putea răspunde la cele trei întrebări și așa : 1. Nimeni nu cunoaște motivele. 2. Două calificări de prestigiu. 3. Rolul... calului troian. Sau, puțin mai detaliat, lucrurile se prezintă astfel : 1. Schimbarea lui Halagian de la conducerea lui F.C. Argeș a apărut ca surprinzătoare, cu atît mai mult cu cît ea survenea după un titlu de campioană și după un loc III, performanțe unice în istoria clubului. Într-adevăr o „enigmă" a fotbalului nostru. 2. Dobrin și echipa națională este un subiect despre care se poate scrie mult și felurit. Dincolo de unele comportări foarte slabe în rîndurile „tricolorilor", de numele pitoreștilor rămîn legate indisolubil, așa cum spuneam, două calificări prestigioase : la C.M. din Mexic și în sferturile de finală ale Campionatului Europei, după acele meciuri excelente cu Portugalia și Cehoslovacia de pe stadionul „23 August". 3. Dar, dacă Dobrin a făcut și meciuri slabe la națională, în schimb cu Dembrovschi, celălalt jucător despre care ne scrieți, altfel stau lucrurile. Băcăuanul a jucat constant bine, în 11-le lui Angelo Niculescu, rolul aripei false cu apariții surprinzătoare și eficace în dispozitivul apărărilor adverse care au produs derută și... goluri. Aceasta s-a întîmplat însă înaintea acelui accident de mașină al lui Dembrovschi de pe una din șoselele Moldovei.

■ **LUMINĂ ÎNTR-UN „CONFLICT" CU M. SANDU !** Primim la redacție multe scrisori de la suporterii tuturor divizionarelor A. Un clasament ad-hoc al celor care ne solicită amănunte despre echipele lor preferate ar arăta astfel : 1. Dinamo, 2. Rapid, 3. Steaua, 4. U.T.A., 5. Universitatea Craiova, 6. F.C. Argeș etc. Foarte puțini sînt cei care ne-au scris despre a patra echipă bucureșteană în „A", Sportul studențesc. O astfel de scrisoare ne-a expediat, din Moșneni-Constanța, **Nureșdin Boraș. „Din echipa Sportul studențesc, pe care o admir foarte mult, îmi place cum joacă Mircea Sandu. Îmi place pentru forța lui de pătrundere, pentru driblingurile și golurile sale. Recent, într-o discuție foarte aprinsă am fost contrazis pe o temă — M. Sandu. Eu afirm că n-a împlinit încă 21 de ani. Oponentul meu în conflict susține contrariul. I-am argumentat prin aceea că, altfel n-ar fi fost convocat la „under 21". Mi s-a replicat cum că, la echipele de tineret ale României, nu se ține cont de vîrstă, ceea ce consider eu este o afirmație total gratuită. Numai dv. puteți face „lumină" în acest dialog aprig. Aștept cu emoție și nerăbdare răspunsul dv".**

— Mircea Sandu, cel mai bun dintre „tricolori" în meciul cu Finlanda recentului 9—0, s-a născut la 22 decembrie 1952. Și comunicați dv — vă oferim această satisfacție — celor care v-au contrazis că la echipele de tineret ale României se ține cont de vîrstă. Dar regulamentul admite să joace la „under 23" și doi jucători pînă la 25 de ani.

■ **AL DOILEA... FURIOS DE LA BACĂU. G. Gherghel** și **J. Naiman** (Oituz-Bacău) semnează o corespondență care pune în discuție o problemă mereu actuală, aceea a antrenorilor noștri, a felului lor de a se comporta înaintea, în timpul și la terminarea meciurilor. Și-i interesează, îndeosebi, **Nedelcu** de la Sport Club. **„Cine-i acest Nedelcu ? Ce fel de om este ? Ce echipe a mai antrenat ? Unde a jucat fotbal ? Iar dacă a jucat, tot așa era sfătuit de pe margine, cum face el azi ?"**

— Semnatarii acestei scrisori trebuie să fie foarte tineri. Altfel ar fi aflat mai de mult că Nedelcu este un... produs sută la sută al echipei lor favorite, Sport Club, la care (pe atunci Dinamo Bacău) a jucat mulți ani la rînd. Foarte adevărat, Nedelcu seamănă ca două picături de apă — în privința „gălăgiei" — cu celălalt... furios al Sport Clubului Costică Rădulescu. Amîndoi sînt însă oameni de fotbal, cum ne place nouă să le spunem, care se consumă la un meci cît alții în zece, care au făcut și fac eforturi deosebite pentru ca Sport Club să navigheze liniștit pe valurile campionatului. Ceea ce, desigur, nu le scuză, în nici un fel, acele ieșiri necontrolate în care au devenit proverbiali.

● PE SCURT ●

Monica Drăgoi (com. Cristian-Brașov) : Iată adresele pe care ni le solicitați : F. C. Argeș — str. Horia, Cloșca și Crișan nr. 15, Pitești și Universitatea Craiova — str. Săvinești nr. 10, Craiova ; **Ion Kiș** (str. Revoluției nr. 79, Galați) posedă numere ale revistei Fotbal (136—187 și 214—386) pe care le oferă celor doritori să-și completeze colecțiile ; **Augustin Oniță** (Marghita-Bihor) : Toate problemele despre care ne scrieți au fost dezbătute în coloanele revistei ; **Gheorghe Ciornei** (Dumbrăveni-Sibiu) : Prietenul dv. are perfectă dreptate.